

Sygn. akt VI U 2105/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 7 lutego 2017 r.

Sąd Okręgowy w Bydgoszczy VI Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący SSO Janusz Madej

Protokolant st. sekr. sądowy Dorota Hańc

po rozpoznaniu w dniu 7 lutego 2017 r. w Bydgoszczy na rozprawie

odwołania D. W.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w B.

z dnia 13 czerwca 2016 r., znak: (...)

w sprawie: D. W.

przeciwko: Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w B.

o wysokość emerytury

- 1) oddała odwołanie w zakresie dotyczącym żądania przeliczenia emerytury bez uwzględnienia pomniejszenia jej podstawy o kwotę stanowiącą sumę kwot pobranych emerytur;
- 2) umarza postępowanie w pozostałej części.

Na oryginale właściwy podpis.

VI U 2105/16

UZASADNIENIE

We wniosku z dnia 30 maja 2016r. ubezpieczona wniosła o obliczenie emerytury zawartej w decyzji z dnia 4 kwietnia 2014r. w związku z bezpodstawnym odjęciem sumy kwot pobranych emerytur. Ubezpieczona powoływała się na wyroki Sądu Najwyższego: z dnia 4 listopada 2014r. sygn. akt I UK 100/14 oraz z dnia 14 września 2014r. sygn. akt 100/14, zgodnie z którymi brak podstaw by wprowadzoną od 1 stycznia 2013r. nową zasadę pomniejszania podstawy emerytury (o której mowa w art.24) o sumę wcześniej pobranych emerytur, odnosić do ubezpieczonych, którzy prawo do wcześniejszej emerytury uzyskali przed wejściem w życie nowej regulacji prawnej – czyli przed 1 stycznia 2013r. Ubezpieczona wskazywała, że prawo do wcześniejszej emerytury uzyskała zgodnie z decyzją ZUS z dnia 20 marca 2012r. i domagała się należnej jej kwoty wraz z odsetkami od dnia złożenia wniosku, t.j. od 28 marca 2014r.

Decyzją z dnia 13 czerwca 2016r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w B. – po rozpatrzeniu wniosków D. W. z dnia 30 maja 2016r. – przeliczył wnioskodawczyni emeryturę od dnia 1 maja 2016r., to jest od pierwszego dnia miesiąca, w którym zgłoszono wniosek. W punkcie IV tej decyzji organ rentowy podał, iż w związku z wnioskiem z dnia 30 maja 2016r. o przeliczenie emerytury na podstawie art.110a organ wyjaśnia, że niniejszą decyzją dokonano przeliczenia podstawy wymiaru emerytury w trybie art.110a ustawy emerytalnej, gdzie w zapisie tego artykułu przewiduje się takie rozwiązanie wyłącznie jeden raz. Jednocześnie organ rentowy wyjaśnił, że odnośnie żądania

wnioskodawczyni o zmianę obliczenia emerytury według art.26 ustawy emerytalnej, bez zastosowania pomniejszenia o sumę kwot wcześniej pobranych emerytur, brak podstaw do zaspokojenia roszczenia wnioskodawczyni, bowiem obowiązujące w dniu zgłoszenia przez nią wniosku o przyznanie emerytury po emeryturze (w dniu 28 marca 2014r.) nie przewidywały innego rozwiązania – decyzja z dnia 4 kwietnia 2014r. wydana jest prawidłowo, a wyrok Sądu Okręgowego w Bydgoszczy z dnia 1 grudnia 2015r. podzielił stanowisko Zakładu Ubezpieczeń Społecznych i oddalił zarzut wnioskodawczyni w tej sprawie. Ponadto organ rentowy poinformował ubezpieczoną, że prawomocny wyrok Sądu w Szczecinie, na który się ona powoływała, dotyczy indywidualnej sprawy.

W odrębnym wniosku z dnia 30 maja 2016r., adresowanym do ZUS Oddział w B., ubezpieczona D. W. domagała się:

- obliczenia emerytury w związku z ukończeniem 60 lat,
- przeliczenia emerytury na podstawie art.110a,
- wyboru najkorzystniejszego wariantu obliczania świadczenia.

Odwołanie od powyższej decyzji wniosła ubezpieczona D. W., domagając się ponownego obliczenia swojej emerytury z uwzględnieniem następujących okoliczności potwierdzonych dokumentami:

1. Korekty wskaźnika stanowiącego stosunek podstawy wymiaru składek do przeciętnego wynagrodzenia za rok 2003 w związku z zaniżeniem jej dochodów stanowiących podstawę wymiaru składek na ubezpieczenia społeczne (ZUS nie uwzględnił dochodów ubezpieczonej uzyskanych w (...) SA Centrala Spółki, co potwierdza informacja o składkach otrzymana z ZUS dnia 8 lipca 2004r.).
2. Korekty wskaźnika wysokości podstawy emerytury z uwzględnieniem najkorzystniejszych zarobków. (Do ustalenia wskaźnika nie przyjęto najwyższych zarobków, zaniżając w ten sposób wskaźnik do poziomu 257,98%.) W decyzji o ustaleniu kapitału początkowego z dnia 26 czerwca 2001r. znak: (...)–2001 wskaźnik wysokości podstawy wymiaru wynosi 511,01%, natomiast w decyzji o przyznaniu emerytury z dnia 20 marca 2012r. (...) wskaźnik podstawy wymiaru wynosi 491,61%.
3. Obliczenia i poinformowania ubezpieczonej o wysokości jej emerytury według starych zasad, według nowych zasad oraz według systemu mieszanego, aby mogła ona ocenić czy dokonano wyboru najkorzystniejszego dla niej wariantu. Zgodnie ze stanem faktycznym oraz wyjaśnieniami pracownika Departamentu Świadczeń Emerytalno – Rentowych Centrali ZUS (załączonymi do wniosku złożonego przez ubezpieczoną w ZUS dnia 30 maja 2016r.) takiego obliczenia należało dokonać.

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wniósł o oddalenie odwołania, wskazując iż zaskarżoną decyzją dokonano przeliczenia emerytury ubezpieczonej przyjmując do wysokości emerytury (przyznanej od 1 marca 2012r.) wynagrodzenie z 20 lat kalendarzowych wybranych z całego okresu ubezpieczenia (lata 1987 – 1992, 1999 – 2012) oraz wyliczając wskaźnik wysokości podstawy wymiaru na 257,98%. Wskaźnik ten został ograniczony do 250%. W.w.pw. $250\% \times \text{kwota bazowa } 3.408,62 \text{ zł} = 8.521,55 \text{ zł}$. Przyjęto okresy składkowe w wysokości 36 lat 7 miesięcy i 26 dni oraz okresy nieskładkowe 4 lata 2 miesiące i 6.

Ponadto organ rentowy przedstawił szczegółowy sposób obliczenia emerytury ubezpieczonej na kwotę 5.119 zł 75 gr, a odnosząc się do zarzutów odwołania wyjaśnił, że wynagrodzenie z tytułu zatrudnienia w (...) SA (obecnie (...) Sp. z o.o.) zostało uwzględnione na podstawie zaświadczenia Rp 7, stanowiącego o wysokości zarobków w poszczególnych latach (w tym z roku 2003). Przyjęto za ten rok 47.282 zł 31 gr. Organ rentowy ponownie podkreślił, iż wskaźnik wyliczony z w/w 20 lat wyniósł 257,98% i podlegał ograniczeniu ustawowemu (do 250%). Lata, z których wynagrodzenie może zostać przyjęte do kapitału początkowego, podlegają ograniczeniu do 1998r.

Natomiast kwestie ustalenia podstawy wymiaru z art.26 powyższej ustawy od 2012r. były już przedmiotem rozważań Sądu Okręgowego w Bydgoszczy, który wyrokiem z dnia 1 grudnia 2015r. sygn. akt VI U 1877/15 oddalił odwołanie ubezpieczonej.

Sąd Okręgowy ustalił i rozważył, co następuje:

Ubezpieczona D. W. (urodz. (...)) w dniu 5 marca 2012r. złożyła w Zakładzie Ubezpieczeń Społecznych Oddziale w B. wniosek o emeryturę. Decyzją z dnia 20 marca 2012r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w B. – rozpoznając ten wniosek – przyznał ubezpieczonej prawo do emerytury od dnia 1 marca 2012r., to jest od pierwszego dnia miesiąca, w którym zgłosiła ona wniosek o świadczenie. W punkcie 2 tej decyzji organ rentowy wskazał, iż wypłata emerytury podlega zawieszeniu, gdyż ubezpieczona kontynuuje zatrudnienie, a w celu podjęcia wypłaty emerytury należy przedłożyć w Oddziale ZUS świadectwo pracy lub zaświadczenie potwierdzające fakt rozwiązania stosunku pracy z każdym pracodawcą, na rzecz którego praca ta była wykonywana bezpośrednio przed dniem nabycia prawa do emerytury.

W dniu 7 sierpnia 2012r. ubezpieczona złożyła wniosek o podjęcie wypłaty emerytury (przyznanej jej decyzją z dnia 20 marca 2012r.) oraz o przeliczenie emerytury, dołączając do wniosku wystawione jej przez pracodawcę – (...) Spółkę z o.o. w G. – świadectwo pracy z dnia 31 lipca 2012r. potwierdzające rozwiązanie z tym dniem umowy o pracę.

Decyzją z dnia 9 sierpnia 2012r. o ponownym ustaleniu i wznowieniu wypłaty emerytury Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w B. ponownie ustalił wysokość emerytury oraz wznowił wypłatę tego świadczenia.

W dniu 28 marca 2014r. ubezpieczona złożyła w ZUS w Oddziale w B. wniosek o emeryturę.

Decyzją z dnia 4 kwietnia 2014r. – rozpoznając powyższy wniosek – organ rentowy przyznał ubezpieczonej emeryturę od 1 marca 2014r., t.j. od miesiąca w którym zgłoszono wniosek. W punkcie II tej decyzji organ rentowy wskazał, że podstawę obliczenia emerytury stanowi kwota składek na ubezpieczenie emerytalne z uwzględnieniem waloryzacji składek zewidencjonowanych na koncie do końca miesiąca poprzedzającego miesiąc, od którego przysługuje wypłata emerytury. Ponadto organ ten wyjaśnił, iż podstawa obliczenia emerytury podlega pomniejszeniu o kwotę stanowiącą sumę kwot pobranych emerytur, w wysokości przed odliczeniem zaliczki na podatek dochodowy i składki na ubezpieczenie zdrowotne.

Emerytura stanowi równowartość kwoty będącej wynikiem podzielenia podstawy obliczenia emerytury przez średnie dalsze trwanie życia, dla osób w wieku równym wiekowi przejścia na emeryturę:

- kwota składek zewidencjonowanych na koncie z uwzględnieniem waloryzacji wynosi 362.775 zł 96 gr,
- kwota zwaloryzowanego kapitału początkowego wynosi 842.339 zł 13 gr,
- suma kwot pobranych emerytur wynosi 87.036 zł 45 gr,
- średnie dalsze trwanie życia wynosi 238,40 miesięcy,
- wyliczona kwota emerytury wynosi 4.689 zł 93 gr.

Wysokość emerytury została obliczona zgodnie z zasadami określonymi w art.26 ustawy emerytalnej:

$$[(362.775,96 + 842.339,13) - 87.036,45] / 238,40 = 4.489,93 \text{ zł.}$$

Organ rentowy nadmieniał, iż emerytura ustalona decyzją z dnia 4 kwietnia 2014r. zostaje zawieszona, ponieważ jest świadczeniem mniej korzystnym i w związku z tym nadal wypłacana będzie emerytura obliczona w myśl art.53 ustawy emerytalnej (na starych zasadach) w wysokości 4.721 zł 06 gr brutto miesięcznie.

Decyzja ta nie została przez ubezpieczoną zaskarżona.

W dniu 30 czerwca 2015r. ubezpieczona D. W. złożyła w ZUS Oddziale w B. wniosek o ponowne ustalenie kapitału początkowego z uwzględnieniem okresu sprawowania opieki nad dzieckiem w wymiarze 1 roku 4 miesięcy i 27 dni. Ponadto we wniosku tym domagała się ponownego przeliczenia emerytury na dzień przejścia na emeryturę według nowych zasad i twierdziła, że – w jej ocenie – popełniono błąd w decyzji ZUS z dnia 4 kwietnia 2014r. korygując podstawę obliczenia emerytury o kwotę stanowiącą sumę kwot pobranych emerytur, podczas gdy nie skorygowano dalszego trwania życia.

Decyzją z dnia 9 lipca 2015r. ZUS Oddział w B. ustalił ponownie kapitał początkowy ubezpieczonej.

Z kolei decyzją z dnia 20 lipca 2015r. znak: (...) ZUS Oddział w B. – rozpoznając wniosek ubezpieczonej z dnia 30 czerwca 2015r. – przeliczył jej emeryturę od 1 czerwca 2015r., to jest od miesiąca w którym zgłoszono wniosek.

Decyzja ta – podobnie jak wcześniejsza decyzja z dnia 4 kwietnia 2015r. przy obliczaniu wysokości emerytury pomniejszyła podstawę jej obliczenia o kwotę stanowiącą sumę kwot pobranych emerytur, w wysokości przed odliczeniem zaliczki na podatek dochodowy i składki na ubezpieczenie zdrowotne i ustalała wysokość świadczenia - zgodnie z art.26 ustawy emerytalnej - na kwotę 4.764 zł 94 gr (po waloryzacji od 1 marca 2015r. na kwotę 4.800 zł 94 gr).

(dowody: wnioski ubezpieczonej i zaskarżone decyzje w aktach emerytalnych i kapitałowych ubezpieczonej)

Odwołanie od powyższej decyzji z dnia 20 lipca 2015r. wniosła ubezpieczona D. W., domagając się uchylenia zaskarżonej decyzji oraz ponownego przeliczenia swojej emerytury zgodnie ze swoim wnioskiem.

W uzasadnieniu tego odwołania ubezpieczona wskazała, że ustawowy wiek emerytalny 60 lat osiągnęła (...), a na emeryturę przeszła w sierpniu 2012r. i od tego miesiąca ZUS rozpoczął wypłatę emerytury, której nigdy wcześniej ona nie otrzymywała.

Wskazywała ona, że przechodząc na emeryturę nie wnioskowała o przeliczenie jej emerytury według tzw. nowych zasad. Obecnie ubezpieczona uważa, że świadczenie obliczone według nowych zasad, w tym w szczególności z tytułu art.26 ustawy emerytalnej mogło być w momencie jej przejścia na emeryturę korzystniejsze od świadczenia obliczonego według tzw. starych zasad. Zatem po raz drugi wnioskowała ona (pierwszy wniosek z dnia 28 marca 2014r.) o przeliczenie jej świadczenia w miesiącu przejścia na emeryturę według nowych zasad, co nie zostało prawidłowo uwzględnione w decyzji ZUS.

Ubezpieczona uważała przy tym, iż przeliczenia świadczenia należy dokonać w miesiącu jej przejścia na emeryturę, t.j. sierpień 2012r. z uwzględnieniem kwoty wszystkich składek, zewidencjonowanych według obowiązujących współczynników oraz kapitału początkowego zwaloryzowanego również na dzień przejścia na emeryturę, z uwzględnieniem zmiany współczynnika okresu nieskładkowego z tytułu sprawowania opieki nad dzieckiem i podzielenia sumy tych składników przez średnie dalsze trwanie życia, zgodnie z obowiązującą tabelą. Tak ustaloną emeryturę należałoby zwaloryzować za wszystkie okresy, porównać z aktualnie otrzymaną i wypłacać od miesiąca złożenia wniosku świadczenie korzystniejsze.

Dodatkowo ubezpieczona podnosiła wobec zaskarżonej decyzji zarzut, iż ZUS niesłusznie pomniejszył podstawę obliczenia emerytury o sumę kwot pobranych emerytur, gdyż nigdy ubezpieczona nie otrzymała wcześniej emerytury, a zgodnie z obowiązującymi przepisami tylko pobierane wcześniejsze świadczenia emerytalne podlegają odliczeniu.

Wyrokiem z dnia 1 grudnia 2015r. (sygn. akt VI U 1877/15) Sąd Okręgowy oddalił odwołanie D. W. od decyzji ZUS Oddziału w B. z dnia 20 lipca 2015r. Sąd Okręgowy w składzie rozpoznającym sprawę VI U 1877/15 wskazał, iż w zaskarżonej decyzji pomniejszono emeryturę ubezpieczonej o kwotę emerytury, t.j. 9.514,12 zł albowiem w myśl art.25 ust.1b, jeżeli ubezpieczony pobrał emeryturę na podstawie art.26b, 46, 50, 50a, 50e, 184 lub art.88 ustawy z dnia 26

stycznia 1982r. – Karta Nauczyciela (Dz. U. z 2014r., poz.191 i 1198 oraz z 2015r. poz.357), podstawę pomniejsza się o kwotę stanowiącą sumę kwot pobranych emerytur w wysokości przed odliczeniem zaliczki na podatek dochodowy od osób fizycznych i składki na ubezpieczenie zdrowotne.

Sąd ten ustalił, iż decyzją z dnia 20 marca 2012r. przyznano ubezpieczonej D. W. (urodz. (...)) od 1 marca 2012r. emeryturę na podstawie art.46 ustawy o emeryturach i rentach z FUS, przy czym do dnia 31 grudnia 2008r. spełniła ona wszystkie warunki konieczne do uzyskania prawa do emerytury (osiągnęła ogólny staż ubezpieczeniowy w wymiarze 39 lat, 4 miesięcy i 15 dni oraz powszechny wiek emerytalny 60 lat). Emeryturę zawieszono ponieważ kontynuowała ona zatrudnienie. Jednocześnie Sąd Okręgowy wskazał, iż z treści art.25 ust.1b ustawy emerytalnej wynika wprost, że pomniejszeniu o wypłacone emerytury ulega wypłata nie tylko emerytur kolejowych czy przyznanych w warunkach szczególnych lub częściowych, ale także emerytur przyznanych na podstawie art.46 ustawy emerytalnej czyli w myśl takich zasad, na których przyznano ubezpieczonej emeryturę.

Tak więc – zdaniem Sądu Okręgowego w składzie rozpoznającym sprawę o sygn. akt VI U 1877/15 – słusznie pomniejszono wysokość przyznanej emerytury o te kwoty, które zostały już wypłacone.

(dowody: decyzja z 4 kwietnia 2015r. i decyzja z 20 lipca 2015r. w aktach emerytalnych; odwołanie ubezpieczonej oraz wyrok Sądu Okręgowego w Bydgoszczy z dnia 1 grudnia 2015r. wraz z uzasadnieniem k.2-3, k.15 i k.17-18 akt sprawy VI U 1877/15)

Wyrok z dnia 1 grudnia 2015r. nie został przez ubezpieczoną zaskarżony i uprawomocnił się z dniem 2 lutego 2016r. (k.26 akt sprawy VI U 1877/15). Okoliczność ta ma istotne znaczenie dla rozstrzygnięcia niniejszej sprawy albowiem zgodnie z art.365 § 1 Kodeksu postępowania cywilnego orzeczenie prawomocne wiąże nie tylko strony i sąd, który je wydał lecz również inne sądy oraz inne organy państwowe i organy administracji publicznej, a w wypadkach w ustawie przewidzianych także inne osoby.

Odwołanie wniesione od zaskarżonej w niniejszej sprawie decyzji, w zakresie obejmującym żądanie ponownego przeliczenia emerytury ubezpieczonej według zasad określonych w art.26 ustawy emerytalnej bez uwzględnienia pomniejszenia podstawy emerytury, o której mowa w art.24, ustalonej zgodnie z ust.1 art.25, o kwotę stanowiącą sumę kwot pobranych emerytur w wysokości przed odliczeniem zaliczki na podatek dochodowy od osób fizycznych i składki na ubezpieczenie zdrowotne, zmierzało w istocie do podważenia mocy wiążącej wyroku Sądu Okręgowego w Bydgoszczy z dnia 1 grudnia 2015r. wydanego w sprawie VI U 1877/15. Ubezpieczona zgłaszając tego rodzaju żądanie na rozprawie (protokół rozprawy – k.47 – 48) nie dostrzegła mocy wiążącej powyższego wyroku, która jest skutkiem jego prawomocności.

Moc wiążąca prawomocnego orzeczenia oznacza, iż sąd orzekający w niniejszej sprawie musi brać pod uwagę fakt istnienia i treść wydanego w sprawie VI U 1877/15 przez Sąd Okręgowy w Bydgoszczy wyroku z dnia 1 grudnia 2015r., który przesądził kwestię podstawy obliczania emerytury ubezpieczonej, z zastosowaniem jej pomniejszenia, o którym mowa w art.25 ust.1b ustawy emerytalnej (zob. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 15 lipca 1998r. II UKN 129/08 – OSNAPiUS z 1998r., Nr 13 poz.437).

Jednym z aspektów mocy wiążącej prawomocnego wyroku jest określony walor prawny rozstrzygnięcia (osądzenia) zawartego w treści orzeczenia. Jest on ściśle związany z powagą rzeczy osądzonej (art.366 K.p.c.) i występuje w nowej sprawie pomiędzy tymi samymi stronami choć przedmiot obu spraw jest inny (np. odwołanie dotyczy innej decyzji administracyjnej wydanej przez ZUS). W nowej sprawie nie może być wówczas zastosowany negatywny (procesowy) skutek powagi rzeczy osądzonej polegający na niedopuszczalności prawomocnego rozstrzygnięcia tej samej sprawy. Występuje natomiast skutek pozytywny (materialny) rzeczy osądzonej przejawiający się w tym, że rozstrzygnięcie zawarte w prawomocnym orzeczeniu (rzecz osądzona) stwarza stan prawny taki, jaki z niego wynika. Sądy rozpoznające między tymi samymi stronami nowy spór muszą przyjmować, że dana kwestia prawna kształtuje się tak, jak przyjęto to w prawomocnym, wcześniejszym wyroku, a więc ostatecznym rezultacie procesu uwzględniającym stan rzeczy na datę zamknięcia rozprawy (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 20 września 2011r., I BU 2/11, Legalis).

Na ten aspekt rozpoznawanej sprawy zasadnie zwracał uwagę organ rentowy w odpowiedzi na odwołanie, argumentując iż kwestia ustalenia podstawy wymiaru świadczenia ubezpieczonej z art.26 ustawy emerytalnej było już przedmiotem rozstrzygnięcia Sądu Okręgowego w Bydgoszczy wydanego w sprawie o sygn. akt VI U 1877/15.

W związku z tym tylko dodatkowo wskazać w niniejszej sprawie należy, iż decyzją z dnia 20 marca 2012r. przyznana została ubezpieczonej emerytura od dnia 1 marca 2012r., a więc od dnia, w którym ubezpieczona nie osiągnęła jeszcze wieku emerytalnego 60 lat. Powszechny wiek emerytalny ubezpieczona osiągnęła z dniem (...) Do momentu złożenia wniosku o emeryturę ubezpieczona – od dnia 1 sierpnia 2012r. (po rozwiązaniu stosunku pracy łączącego ją z pracodawcą, w momencie złożenia wniosku o emeryturę z dnia 5 marca 2012r.) – pobierała emeryturę z art.46 ustawy z dnia 17 grudnia 1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (t.j. Dz. U. z 2016r., poz.887 ze zm.).

Wniosek o emeryturę z tytułu osiągnięcia powszechnego wieku emerytalnego złożyła ona dopiero w dniu 28 marca 2014r. i świadczenie to zostało jej przyznane decyzją z dnia 4 kwietnia 2014r. (od dnia 1 marca 2014r.), która nie została przez ubezpieczoną zaskarżona i jest prawomocna. Zarówno w decyzji z dnia 4 kwietnia 2014r., jak i w kolejnej decyzji z dnia 20 lipca 2015r. (poddanej kontroli sądowej w sprawie VI U 1877/15) organ rentowy przy obliczaniu emerytury ubezpieczonej zastosował art.25 ust.1b ustawy emerytalnej i pomniejszonym podstawę obliczenia emerytury w sposób wskazany w tym przepisie.

W wyroku z dnia 15 stycznia 2015r. III AUa 445/14 Sąd Apelacyjny w Poznaniu stwierdził, iż w nowym systemie (zdefiniowanych składek), gdzie świadczenie nabywa się za okresy ubezpieczenia, wysokość świadczenia zależy od sumy zaewidencjonowanych składek. Zgodnie z art.25 ust.1b v.e.r.f.u.s., ubezpieczonym, którzy pobrali emeryturę tzw. wcześniejszą czyli w obniżonym wieku (na podstawie przepisów art.26b, 46, 50, 50a, 50e, 184 u.e.r.f.u.s. lub art.88 ustawy z 1982r. – Karta Nauczyciela), podstawą obliczenia emerytury, o jakiej mowa w art.24 u.e.r.f.u.s., ustaloną zgodnie z ust.1, pomniejsza się o kwotę stanowiącą sumę kwot pobranych emerytur w wysokości przed odliczeniem zaliczek na podatek dochodowy od osób fizycznych i składki na ubezpieczenie zdrowotne. Pobranie emerytur na podstawie wskazanych wyżej przepisów oznacza skonsumowanie części kapitału składkowego w związku z czym od dnia 1 stycznia 2013r. odlicza się od niego sumę wypłaconych emerytur. Zmiany w systemie emerytalnym wprowadzone ustawą z dnia 11 maja 2012r. o zmianie ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2012r. poz.637) wprowadziły istotne zmiany dotyczące wieku uprawniającego do emerytury dla osób urodzonych po dniu 31 grudnia 1948r., różnicując je w zależności od daty urodzenia.

Sąd Okręgowy podziela powyższą wykładnię powołanych przepisów ustawy emerytalnej, podkreślając że powódka od 1 marca 2012r. pobierała emeryturę przyznaną jej jeszcze przed osiągnięciem przewidzianego dla niej w art.24 ust.1a pkt 1 powszechnego wieku emerytalnego 60 lat. Jak już wcześniej wskazano kwestia zastosowania w tej sytuacji przy obliczaniu jej emerytury art.25 ust.1b ustawy emerytalnej została już prawomocnie przesądzona w odrębnym postępowaniu, a skutki prawomocnego wyroku Sądu Okręgowego w Bydgoszczy nie mogły zostać podważone w niniejszym procesie z uwagi na treść art.365 K.p.c.

Z powyższych motywów na podstawie art.477¹⁴ § 1 K.p.c. i powołanych wyżej przepisów prawa materialnego Sąd Okręgowy orzekła jak w punkcie I wyroku.

Wobec cofnięcia odwołania w pozostałym zakresie (odnoszącym się do sposobu obliczenia w zaskarżonej decyzji wskaźnika wysokości podstawy wymiaru świadczenia) Sąd w punkcie II wyroku umorzył w tej części postępowanie, uznając iż cofnięcie odwołania nie narusza słusznego interesu ubezpieczonej, gdyż kwestia wysokości tego wskaźnika nie wpływała na wielkość należnego jej świadczenia z uwagi na ograniczenie wynikające z art.15 pkt 5 ustawy emerytalnej. Podstawą prawną postanowienia o częściowym umorzeniu postępowania (postanowienia zamieszczonego w punkcie II wyroku) stanowiły przepisy art.355 § 1 K.p.c. w związku z art.469 K.p.c. i art.203 K.p.c.

SSO Janusz Madej